

A bíróság ezt a panaszt alaptalannak találta. Adózó ténybeli védekezése egy tételtől eltekintve, ahol stornirozást állít, de nem bizonyít, az elsőfoku hatóság megállapításának helyességét erősíti meg. Nem vitás, hogy a megvett lisztet tovább eladta és ez esetben az adóalap nem a nyereség, hanem a teljes vételár. Itt nem a tőzsdei árkülönbözetre irányuló játékról, hanem effektív vétel és eladásról van szó, ahol a fizikai átvétel, vevő üzletébe vagy raktárába szállítása és tényleges átadása helyett, az áru az eladónál maradt és adózó ezzel szemben disponált. Az 1921. évi t. c. 30. §. 6. bekezdése, illetve az Utasítás 19. §-a értelmében az adókötelezettségre nézve befolyással az a körülmény, hogy ugyanarra az áruura nézve ismételt átruházás jött létre, még az esetben sem bir, ha természetben nem is ment át az áru minden egyes szerzőnek tényleges birtokába. Adózó, ha nem is volna pék, aki liszt adásvételével keresetszerűleg foglalkozik, adókötelezettség alá esnék ezen huzamos időn át és rendszeresen kötött üzletei révén, mint lánckereskedő. (Utasítás 8. §. 1. b.)

A második csoportba tartozó hiánymegállapítással szemben is alaptalan a panasz, mert a hivatkozott törvény 31. §-ának 3. b., illetve az utasítás 35. §-a értelmében az a körülmény, hogy a fizetés nem készpénzben, hanem csekkel történik, nem változtat az adókötelezettségen még az esetben sem, ha a csekket utólag nem is váltják be.

A állatforgalmi adóért, adócsalás esetétől eltekintve, az eladót egyetemleges fizetési kötelezettség nem terheli. (Közigazgatási bíróság 2479/1924. P. sz.). A vizsgálati iratokból megállapított tényállás szerint panaszos az 1923. évi március hó 27-én megtartott országos vásáron 1 drb tehenet adott el bementése szerint 152.000 koronaért egy előtte ismeretlen egyéneknek, aki azt ugyanakkor tovább eladta 150.000 koronaért Cs. K.-nak, aki ezután a vételár után járó állatforgalmi adót lefizette. Ez alkalommal kiderült, hogy az első vevő, akinek kiletét kinyomozni nem sikerült, a tehenet nem iratta át nevére és a 152.000 korona vételár után járó 4560 korona állatforgalmi adót sem fizette le, miért is a pénzügyigazgatóság panaszost, mint eladót és egyetemleges fizetésre kötelezett felet, az állatforgalmi adóról szóló törvény végrehajtása iránt kiadott 1921. évi 119.600 számú pénzügyminiszteri utasítás 5. §. 5-ik bekezdésére való hivatkozással a meg rövidített 4560 korona állatforgalmi adó megfizetésére kötelezte. A panasz alapos.

Panaszos a vizsgálat során meg nem cáfolt állítása szerint a tehenet szabályszerűen kiállított marhalevél mellett adta el a vásárban és a vételárat a marhalevélnek megfelelő részén névaláírásával bevallotta és ezzel az 1921 : XXXIX. t. c. 18. §. 2-ik bekezdésében előirt kötelezettségének eleget tett. Ugyanezen törvény 19. §-a szerint az állatforgalmi adót a szerző fél köteles leróni. Sem a hivatkozott törvény, sem a végrehajtási utasítás nem tartalmaz olyan rendelkezést, hogy az adó lerovása tekintetében az eladó felet a vevővel együtt egyetemleges fizetési kötelezettség terhelné, a 119.600/1921. sz. végrehajtási utasításnak a kir. pénzügyigazgatóság által idézett 5. §. 5. pontja pedig az egyetemleges felelősséget csupán adócsalás esetére állapítja meg abban az esetben, ha a felek a vételárat a valóságosnál alacsonyabb összegben vallják be. Minthogy adófizetési kötelezettséget törvényes rendelkezés hiányában megállapítani nem lehet, a panasznak helyet adva, panaszost a tőle egyetemleges fizetési kötelezettség címén követelt általános forgalmi adó megfizetésének kötelezettsége alól fel kellett menteni.